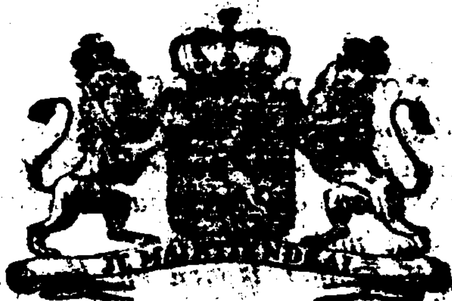
N°. 60. A°. 1834.

MAANDAG den 28sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

MILITAIR BUREAU.
Den 23 Julij 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is tot *Tweede Luitenant* bij de Eerste Afdeeling der Schutterij van *Paramaribo* aangesteld, de Adjudant Onder-Officier SAMUEL SOESMAN, van genoemde Afdeeling.

De 1ste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25 Mei.

Men heeft het gerucht verspreid, dat de Portugesche ratificatie van het viervoudig traktaat alhier aangekomen is. Dit berigt wordt thans tegengesproken. — Ook schijnt het niet daarzijn dier ratificatie den grond geleverd te hebben van het antwoord, hetwelk men zegt dat aan de ambassadeurs der noordelijke hoven gegeven is. Men wil namelijk dat op de klagten door denzelven ingeleverd, dat hun het traktaat niet medegedeeld was, van wege Frankrijk en Engeland geantwoord zou zijn, dat men niet in bezit was van de ratificatien, en dat men het evenzeer onvoegzaam geoordeeld had het traktaat zonder dezelve mede te deelen, als Rusland zulks aangepast gekeurd had, in het geval van deszelfs traktaat met Turkije.

Met brieven uit Spanje van het begin der maand verneemt men, dat de Pruissische gezant, de Heer *Liebermann*, Madrid verlaten heeft en wel zonder aldaar eenen zaakgelastigde achter te laten, iets hetwelk zelfs door den Napolitaanschen minister, toen hij, de familie-verdragen geschonden achtende, zich van het Spaansche hof verwijderde, niet verzuimd was. Het schijnt dat de Carlisten zich weder in den omtrek van Madrid beginnen te vertoonen. In de eerste dagen van Mei is eene welgewapende en wel uitgeruste bende te paard, met eenen monnik aan het hoofd, tot voor de poorten der stad verschenen. Men heeft niet kunnen ontdekken, waarheen zij zich begeven hebben, maar de brief, die van de omstandigheid gewag maakt, voegt er bij, dat deze eerste verschijning waarschijnlijk door andere gevolgd zal worden, want dat de vestigtingen der benden in Spanje steeds op deze wijs eenen aanvang nemen.

Het zuiden is mede niet vrij van opstand, schoon men er zelden anders van hoort, dan wanneer er van eenig op de insurgenten behaald voordeel melding gemaakt kan worden. Zoo verneemt men thans, dat eene bende, die bij Cordova onder bevel van zekeren *Barba*, bestond, door de stedelijke militie geslagen, de aanvoerder gevangen en terstond gefusilleerd is geworden. De aanhangers van Don *Carlos* beweren sterker dan immer, dat de opstand weldra door geheel Spanje algemeen zal zijn.

In de behoefte, welke de Spaansche regering gevoelt om allerwege hare troepen te versterken, is onlangs ook een koninklijk besluit in het licht gekomen, volgens hetwelk de nieuwelingen in de kloosters, den vereischten ouderdom hebbende, niet langer van de krijgsdienst verschoond zullen wezen. Terwijl intusschen van den eenen kant dit besluit alweder een der maatregelen is, die sedert geruimen tijd de geestelijkheid zoo zeer verbitteren, merkt men van den anderen kant aan, dat het tot niets anders dienen zal dan om de Carlistische bende te versterken. Vol van de beginselen, welke zij onder de kloosterlingen hebben ingezogen, zullen deze jonge lieden, zegt men, naauwelijks de wapenen in handen hebben, of zij zullen met dezelve tot de partij van Don *Carlos* overloopen; iets waartoe de gesteldheid van den Spaanschen grond menigvuldige gelegenheid verschaft.

Don *Carlos* heeft officieel doen verklaren, dat hij nimmer eenige leening zal erkennen, welke de thans bestaande regering gedaan heeft of zou willen doen. En dat het door hem met betrekking hiertoe genomen decreet, hetwelk zijn eerste minister, de bisschop van *Leon*, aan de opper-junta van Navarra, welke te Elisondo zitting heeft, als ook aan de agenten van den Prins te Londen en te Parijs, heeft doen mededeelen.

Volgens berigten uit Strasburg van den 8sten dezer, was de vrede tusschen de regementen der stad gesloten, en de vrees voor verdere rustverstoring geweken. De oversten dier regementen, en *één man* uit elke kompagnie hadden eene bijeenkomst gehouden, waarin men zich verstaan en elkander *eendragt* en *vriendschap* beloofd had.

(Nederl. Staats-Courant.)

MENGELINGEN.

BESCHRIJVING VAN HET GEHOOR EENS AFGEZANTS BIJ DEN GROOTEN HEER.

De gewoonte vereischt, dat de Gezant onder eenige schaduwrijke boomen blijft wachten, tot dat de Grootvizier voorbijgetrokken is, om denzelven alsdan naar het Serail te volgen. Zoodra nu de *Kaimakan* met eenen grooten stoet was voorbijgetrokken, volgden ook het gezantschap. Naauwelijks waren wij binnen de eerste poort gekomen, of wij zagen eene zeer ruime, vierkante en opene plaats voor ons, die onbestraat en aan alle zijden met lage gebouwen omgeven was, alwaar eenige duizenden soldaten geschaard stonden. — Nadat wij over deze plaats getrokken waren, kwamen wij aan eene tweede poort, tusschen welke en de derde eene groote zaal, *kapi arase* genaamd, dat is, tusschen de poorten, en waar dat verschrikkelijk verblijf des doods gevonden wordt, in hetwelk de Grootviziers en andere hooge staatspersonen de bekende *zijden koorden* ontvangen. Wij kregen nu hier verlof om door de derde poort te mogen trekken. Thans bevonden wij ons in een grooten tuin, in welken ons de zaal van den Divan en het Serail terstond in het oog vielen. Juist toen wij in dezen tuin traden, verhief de geheele menigte soldaten, een geweldig geschreeuw, en ijlden weg; want op dat tijdstip werd hun de *pillaw* uitgedeeld, waarbij het echter zoo ongeregeld toeging, dat velen hunner met 2 tot 3 portien heengingen, terwijl weder anderen niet eene enkele hadden kunnen magtig worden. Deze klucht wordt gewoonlijk bij alle gelegenheden vertoond, om, waar het mogelijk, den vreemdelingen vrees voor deze krijgslieden in te boezemen. Hierop traden wij in de kamer van den Divan, waar de *Kaimakan* reeds in vollen staatsie, op eene sopha gezeten was. Te wederzijden hadden de *Kadileskers* van *Romelie* en *Anatolie* hunne plaatsen genomen. Aan de beide zijden van dit vertrek waren twee andere kamers. Daar deze Turksche Heeren zich aan ons niet het minste kreunden, begaven wij ons dan ook, zonder iemand te groeten, aan de eene zijde van het vertrek. Het duurde echter niet lang, of er kwam een aantal Turken binnen die eenige regtzaken voorbragten, welke alle binnen den tijd van een half uur waren afgedaan. Voordat echter deze lieden gekomen waren, had de *Kaimakan* eenen brief aan den Sultan gezonden, in welken hij, volgens den aldaar gebruikelijken zeer beleefden stijl, berigtte: dat er een Gezant der ongeloovigen was aangekomen, die verzocht, zich voor de voeten van zijne Hoogheid te mogen nederwerpen. Nu werd het keizerlijk antwoord aangekondigd, om hetwelk te ontvangen de *Kaimakan* zich van zijnen zetel verhief. Dit antwoord was veelvoudig, en ten laatste nog in een stuk mousselin, ingewikkeld. De inhoud was een bevel, om deze ongeloovigen te spijzen, te wasschen en te kleeden, en hen alsdan aan de voeten van zijne Hoogheid te brengen. Toen de *Kaimakan* met het lezen van dit bevel gedaan had, werden er twee zeer breede bladen op omgekeerde stoelen gelegd, en gestikte handdoeken over onze knieën en die van den *Kaimakan*, uitgespreid. Nu werden er 30 Turksche geregten te gelijker tijd opgedragen; maar ook bijna even spoedig werden weggenomen, gelijk dan ook niemand op dat tijdstip trek tot eten gevoelde. Nadat deze zoogenaamde maaltijd was afgeloopen, werd er water over onze handen gegoten; thans verlieten wij dit vertrek, en kwamen in den tuin, waar ons pelzen werden uitgereikt. Dit begiftigen met eenen pels moet men echter geenszins als een teeken van achting of eerbied aanzien, daar het veeleer als eene aalmoes is aan te merken. — Onze hoeden hielden wij op, omdat de Turken het voor onvoegzaam houden in het openbaar het hoofd te ontblooten.

Thans werden wij door een voorportaal geleid naar eene zeer prachtige kamer, rijk versierd met tapijten, alle met goud doorweven, in welke drie rijen blanke gesnedenen, omstreeks tweehonderd in getal, geschaard stonden. Bij het binnentreden in deze troonzaal gingen wij met gebukte hoofden. De Sultan was aan het eind der zaal op eenen troon gezeten, die naar een ledekant geleek, door vier pilaren ondersteund en prachtig versierd. De zetel was van zwart fluweel, met snoeren fijne paarlen omgeven, en aan den hemel des troons hingen vergulde struiseijeren, met diamanten bezet. Op den tulband des Sultans schitterde een prachtige steen van die soort, benevens zoodanige pluim. Zijn pels was van de fijnste zijde en met eenen sabelrand bezet. Zijn gordel was eene reeks van diamanten. De Sultan zelf is een der schoonste Turken, die ik ooit gezien heb. Zijne gelaatstrekken zijn regelmatig, zijn oog doordringend, en zijne geheele houding wijst eene koene vastheid van besluit aan. De doodelijk bleeke kleur zijns gelaats steekt bij het donkere zwart van zijnen digten baard sterk af. Hij is thans in den vollen bloei zijns levens.

De Afgezant plaatste zich digt voor hem, en hield zijne aanspraak in het Fransch, terwijl de tolk haar in het

Turksch overbragt. Hierop gaf de *Kaimakan* het antwoord, hetwelk de tolk weder in het Fransch overbragt. De Sultan zat gedurende al dien tijd volstrekt onbewegelijk; zijne oogen waren echter gedurig bezig. De *Kaimakan* bewoog zich mede zoo min als eenig ander der Turken. Zij stonden daar als betooverd, en schenen slechts standbeelden te zijn; met de oogen naar den grond gekeerd.

Op het einde dezer plegtigheid, die misschien tien minuten mogt hebben geduurd, stootten die beminnelijke *Kapidschi Baschi* ons met groote heftigheid achterwaarts, om te beletten, dat wij in het heengaan den Grooten Heer onzen rug niet zouden toekeeren. Hierop begaven wij ons door de beide poorten weder terug, en bestegen onze paarden. Op het plein wachtten wij, naar gewoonte, weder op den *Kaimakan*, die ons hier een half uur op hem deed wachten, ten einde ons nog eenmaal met zijnen plegtigen optogt te verblinden. Wij volgden hem tot aan de poort, waar hij ons, zonder verdere pligtplegingen, zelfs zonder afscheid te nemen, verliet. Hierop reden wij naar de waterzijde der stad, gingen in onze boot, stapten te Tophana weder aan wal, vanwaar wij, hijgende onder onze pelsen, verder reden, en eindelijk omstreeks den middag aan het Hotel van den Gezant kwamen, hartelijk verblijd, dat een tooneel was afgeloopen, bij hetwelk onze verwachtingen door de voldane nieuwsgierigheid weinig was beloond geworden.

(Journal of a Tour in the Levant.)

ANECDOTEN.

Kort na de oprigting der koninklijke Maatschappij van kunsten en wetenschappen te *Londen*, stelde KAREL II. aan het geleerde ligchaam de vraag voor: » Wat de reden was, dat een visch, dood zijnde, zoo veel zwaarder woog, dan bij zijn leven?" — De diepzinnige heeren braken zich niet weinig het hoofd met deze vraag op te lossen. Menige uitmuntende en wel doorwrochte verhandeling werd over dit onderwerp geschreven, menig gevoelen getoetst, menig uur in diep gepeins doorgebracht. Vergeefs! men wist de oorzaak van het voorgestelde niet te vinden. Eindelijk besloot men tot eene wezenlijke proef over te gaan; men woog eenen levenden visch, doodde hem, woog hem op nieuw, en bevond, dat de koning hen allen voor het lapje had gehouden; want de doode visch woog juist zooveel als de levende.

JOHANNES ERIGENA, een geleerde Schot en een man van eene bijzonder kleine gestalte, zich aan tafel bevindende bij KAREL DEN KALEN, koning van *Frankrijk*, in gezelschap van twee andere geleerden die bijzonder lang en sterk van persoon waren, liet de koning hem eens schotel voorzetten, waarop twee groote visschen en een kleintje lagen, en verzocht hem dit met zijne buren te deelen. JOHANNES leide de twee groote visschen op zijn eigen bord, en schoof daarop den schotel met het kleintje voor de twee heeren. » Waarlijk, meester JAN," riep de koning uit, » gij zijt geene billijke deeler." — » Ja wel, Sire!" was het antwoord; zie — terwijl hij op zichzelven en de twee groote visschen wees — » hier zijn twee grooten en een kleine, en daar is een kleine en twee grooten."

(London Magazine.)

ADVERTISSEMENTEN.

De *Administrateur van Financiën*, zal, onder nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvenden aanbesteden de levering der navolgende Militaire Kleedingstukken, Stoffagien en verdere benoodigheden, als:

VOOR DE JAGERS.

125 Rokken (groote Montering).
14 paren Wingsen, voor Onder-Officiers.
200 » dito voor Korporaals en Jagers.
50 Vesten met Mouwen.
100 Chakots met Hoorn en Kroon.
100 Kwartier-Mutsen.
90⅝ ellen donker groen Laken 8/4 el } breed
9⅛ » geel uitmonstering » 8/4 el }
18 » donker groene Saai 1 1/16 el }

VOOR DE ARTILLERISTEN.

40 Rokken (groote montering).
10 Vesten met Mouwen.
10 Kwartier-Mutsen.
17½ ellen donker blaauw Laken 8/4 el } breed
2½ » zwart uitmonstering » 8/4 el }
5⅝ » donker roode Saai 1 1/16 el }

VOOR DE INVALIDEN.

12 Vesten met Mouwen.
12 Ronde Hoeden.

VOOR DE GEZAMENLIJKE TROEPEN.

1975 ellen wit Linnen 5/4 el breed.
1200 paren Schoenen.
200 Halsdassen.
150 Zeildoeksche Hangmatten.
6 dozijn Knipmessen.
6 » Frisser Kammen.
6 » Kleeder } Borstels.
12 » Schoen }
14½ » Groote } Knoopen.
6½ » Kleine }

En zulks op de conditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten Burele der Financiele Administratie, ter visie liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten vergezeld van Monsters, zullen worden aangenomen, tot des morgens *tien* uren van Woensdag den *zesden* Augustus aanstaande.

Paramaribo, den 23 Julij 1834.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(28121) TRANSPORTEN.

Den 15den Julij 1834. AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, als beheerende den Boedel H. B. TEXIER, aan J. J. G. SPILKER, bij kwijting van Hijpotheek van 1/6 aandeel in de Plantaadje *Reynsfort*, aankomende gemelde Boedel voor H. J. S. R. SANDIFORT, als dibeleerende mede Eigenaar van voorschreve Boedel.

Den 16den. J. E. LYONS, *Vendumeester*, aan J. G. WEILLER, van een Erf en Gebouwen, verdeeld in drie kamers, staande en gelegen aan de *Heerenstraat*, L. C. N°. 60, aangekomen hebbende den Boedel wijlen J. H. GREEVE.

Idem. Denzelven, als voren, ten behoeve van S. A. SAMUELS, van een Erf en daarop staande Gebouwen, gelegen aan *Paramaribo* aan de rijweg naar *Quatta*, uitmakende een gedeelte van de gewezene *Hortus Surinamensis*, aangekomen hebbende den Boedel JOHAN GOTTLIEB ENGEL.

Idem. Denzelven, als voren, aan C. A. RICHTER, voor de minderjarige kinderen van ANNAATJE van SUSANNA van BRUIJNING, van een Huis en Erf, gelegen aan de regterhand van de rijweg naar *Quatta*, tusschen den Grond *Carlsburg* en het Erf, aankomende gemelde Boedel J. G. ENGEL.

Idem. Denzelven, als voren, aan JOHANNES QUASSIE van ENGEL, van den Kostgrond, genaamd *Den Nieuwen Aanleg*, gelegen ter regterhand aan de rijweg naar *Quatta*, bestaande in onderscheidene concessien, uitmakende een gedeelte van den Grond *Wilhelminasburg*, aankomende den Boedel J. G. ENGEL.

Idem. Denzelven, als voren, aan L. ROMAN, gebore CARTER, van een Erf, met de daarop staande Gebouwen, gelegen alhier aan *Paramaribo*, aan de *Waterkant*, L. A. N°. 53, aangekomen hebbende den Boedel MARIA ERDMUTHA ROTHE, laatst weduwe JOHN EVANS.

Idem. Denzelven, als voren, aan J. P. C. VAN DE LANDE, van een Huis en Erf, met de daarop staande Gebouwen, gelegen aan de *Heerenstraat*, bekend onder L. D. N°. 798 en 800; aangekomen hebbende den Boedel JOHAN GOTTFRIED AKKERMAN.

Den 18den. De Exploicteur bij het Geregtshof, aan LUCIA MARIA ALEXANDER DE VRIES, van het Erf, aan de *Keizerstraat*, L. D. N°. 200.

Idem. LUCIA MARIA ALEXANDER DE VRIES, aan DAVID SIMON GOEDMAN, van het Huis en Erf, aan de *Keizerstraat*, L. D. N°. 200.

Den 22sten. M. A. KEIJSER, aan J. J. BENNERNAGEL, van een Erf, Steenen Voeten en Put, gelegen aan de *Keizerstraat*, L. A. N°. 36.

Idem. De Weduwe E. E. SALOMONS, nu. Boedel, aan MARIA MACKNEEL, van een Erf, gelegen alhier aan *Paramaribo*, aan de *Wagenwegstraat*, bekend onder L. D. N°. 88.

HIJPOTHEEK.

Den 23sten Julij. PHILIDA van CHRISTINA van DU MAURIN, Eerste Hijpotheek, aan J. O. N. ENGELBRECHT qq JOHANNA van BORGSTEDE, te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Princestraat*, L. D. N°. 840.

Paramaribo, den 25 Julij 1834.

WENTHOLT,
fung. Griffier.

(33117) Op autorisatie van de Commissie tot de Zaken der *Nieuwe Wees-, Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen de AMBTENAREN, provisioneel belast met dat Departement, overgeven, aan MARTINUS JOHAN VAN TRIGT, den Boedel van ELISABETH PETRONELLA MARIA VAN TRIGT, weduwe L. J. RENS.

Paramaribo, den 24 Julij 1834.

De Scriba bij de Commissie,
R. GOLLENSTEDE.

(31235) Verkoop bij Executie, ten overstaan van den Adjunct Griffier bij het Geregtshof:

Van den Slaaf *Daniel*, aankomende J. M. WELHAVEN.

Den Slaaf *Manuel*, aankomende ISAK NAHAR MESQUITA.

Deze Executive Verkoopingen zullen plaats vinden op Woensdag den 30sten Julij 1834, des voormiddags ten negen uren, voor het lokaal van het Geregtshof der Kolonie *Suriname*.

De Processen-Verbalen van arrest of inbeslagneming, liggen ter visie, ter Griffie van het Geregtshof voormeld.

Paramaribo, den 28 Julij 1834.

De Deurwaarder bij het Geregtshof te SURINAME, *speciaal ten dienste der Commissie tot de Kleine Zaken,*
ABM. FERNANDES JR.

(31256) De geenen, welken vorderingen ten lasten de Plantagie *Crommelinsgift* hebben, tot en met den 25sten dezer, gelieven zich om betaling te vervoegen bij den Heer L. THIJM qq.

Paramaribo, den 22 Julij 1834.

(31239) M. L. FINSH en H. HOLMES, op het afgebrande Erf van den Heer D. R. DE MESQUITA, aan de *Joden Breedestraat*.

Opgerigt hebbende eene *SMEDERIJ*, recommandeeren zich in de gunst van Heeren Planters en Ingezetenen dezer Kolonie, tot het doen van *alle* Werkzaamheden, zoo in dit vak, als in dat van INGENIEUR, voorkomende bij *Stoomwerktuigen*; (zijnde den tweede genoemde verscheidene jaren in dit vak werkzaam geweest), hetzij hier of op Plantaadje, met belofte van eene *prompte en civiele bediening*.

Paramaribo, den 22 Julij 1834.

(31255) C. E. GRAF en Echtgenoote vertrekken.

Gedrukt te Paramaribo, bij de Erven J. BRINK.